

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 1831/2020

21.05.2020. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Ђилас, адвокат из ..., против тужене Банка ББ а.д., ..., чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења делимичне ништавости уговора и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 953/19 од 19.11.2019. године, у седници одржаној 21.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 953/19 од 19.11.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 953/19 од 19.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П 1201/2018 од 04.03.2019. године, усвојен је тужбени захтев тужиле, па је ставом првим изреке, утврђено да је ништава одредба члана 3 тачка 3.5 Обавезних елемената уговора о кредиту-готовински, број .., под називом „врста и висина свих накнада и других трошкова који падају на терет корисника кредита“ у делу накнада банке од 01.09.2015. године, што је тужена дужна трпети и признати. Другим ставом изреке, обавезана је тужена да тужилци исплати износ од 3.500,00 динара са законском затезном каматом од 01.09.2015. године, до исплате. Трећим ставом изреке, обавезана је тужена да тужилци на име трошкова парничног поступка исплати износ од 63.300,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке, до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 953/19 од 19.11.2019. године, жалба тужене је одбијена и пресуда Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П 1201/2018 од 04.03.2019. године потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију из разлога садржаних у одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14 и 87/18).

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом утврђена је ништавост одредбе уговора о кредиту којом је предвиђено право тужене банке да од тужиле као корисника кредита, наплати трошкове обраде кредита и пуштања кредита у течај у фиксном износу од 3.500,00 динара једнократно (1% вредности кредита) у односу на укупан износ одобреног кредита и обавезана је тужена да тужилци исплати износ који јој је по овом основу, одмах по исплати средстава кредита наплатила, са законском затезном каматом од дана стицања без основа, до исплате, јер тужена није доказала на шта се односе трошкови обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење у висини од 3.500,00 динара (1% од износа одобреног кредита) који су тужилци наплаћени.

Нижестепени судови су на основу утврђеног чињеничног стања донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној.

Са изнетих разлога на основу члана 404. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба је поднета 28.02.2018. године, а као вредност предмета спора у овој парници означен је износ од 3.500,00 динара. Како се у

конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**